

Sygn. akt VIII Ka 725/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Niezabitowski - spr.
Sędziowie SSO Dorota Niewińska

SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 7.11. 2014 r.

sprawy K. W.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk, art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 30 czerwca 2014 r. sygn. akt XV K 928/13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w pkt 6 w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. S. kwotę 1033,20 złotych – tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy - (w tym wliczona kwota 193,20 złotych – sto dziewięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy - jako podatek VAT – stawka 23 %) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przed Sądem I instancji z urzędu.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. S. kwotę 516,60 złotych – pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy - (w tym wliczona kwota 96,60 złotych – dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy - jako podatek VAT – stawka 23 %) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej w postępowaniu odwoławczym świadczoną z urzędu.

IV. Zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. W. została oskarżona o to że:

I. w dniu 27 marca 2013 r. w B., w sklepie (...) w Galerii (...) przy ul. (...), dokonała zaboru w celu przywłaszczenia trzech koszul jeansowych i dwóch bluzek w ten sposób, że wyniosła je ze sklepu w specjalnie przygotowanej torbie z folii aluminiowej oklejonej taśmą, której użycie ma iło zakłócić działanie elektronicznych bramek antykradzieżowych, nie płacąc za nie przy kasie, na skutek czego powstała szkoda w wysokości 479,95 zł w mieniu R. B.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

II. w dniu 27 maja 2013 r. w B. w sklepie (...) w Galerii (...) przy ul. (...), usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia trzech bluzek jeansowych wartości 79,99 zł każda oraz sukienki o wartości 159,99 zł o łącznej wartości 399,96 zł w ten sposób, że w nieustalony sposób usunęła klipsy zabezpieczające z ubrań w celu ich wyniesienia ze sklepu, lecz zamiaru zaboru nie zrealizowała z uwagi na zachowanie pracowników sklepu, którzy ją spłoszyli,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk

III. w dniu 25 kwietnia 2013 r. w B., w sklepie (...) przy ul. (...) dokonała zaboru w celu przywłaszczenia czterech koszul męskich typu polo m-ki N. oraz dwóch koszulek polo m-ki A. w ten sposób, że wyniosła je ze sklepu w specjalnie przygotowanej torbie z folii aluminiowej oklejonej taśmą, której użycie miało zakłócić działanie elektronicznych bramek antykradzieżowych, nie płacąc za nie przy kasie, na skutek czego powstała szkoda w wysokości 779,94 zł w mieniu (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014 roku uznał oskarżoną K. W. za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. I i III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazał ją na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby i oddał ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

Nadto oskarżoną K. W. uznał za winną tego, że w dniu 27 maja 2013r. w B. w sklepie (...) w Galerii (...) przy ul. (...), usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia trzech bluzek jeansowych wartości 79,99 zł każda oraz sukienki o wartości 159,99 zł o łącznej wartości 399,96 zł w ten sposób, że w nieustalony sposób usunęła klipsy zabezpieczające z ubrań w celu ich wyniesienia ze sklepu, lecz zamiaru zaboru nie zrealizowała z uwagi na zachowanie pracowników sklepu, którzy ją spłoszyli, tj. popełnienia wykroczenia określonego w art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 11 § 3 kw w zw. z art. 119 § 1 kw wymierzył jej karę 500 zł (pięciuset złotych) grzywny;

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. U. S. kwotę 974,16 zł (w tym kwotę 182,16 zł stanowiącą podatek VAT) tytułem obrony sprawowanej z urzędu wobec oskarżonej w postępowaniu sądowym;

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 zł tytułem opłaty i obciążył ją pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 110 zł;

Powyższy wyrok w zakresie skazania za czyny z pkt I i III oraz orzeczenia o kosztach obrony z urzędu na korzyść K. W. zaskarżył jej obrońca. Zarzucił orzeczeniu :

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonej cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów, podczas gdy z okoliczności przedmiotowych i podmiotowych oraz nieznacznego rozmiaru wyrządzonej i grożącej szkody wynika, że zachodzą podstawy do przyjęcia wobec oskarżonej wypadku mniejszej wagi i zakwalifikowania zachowania jako występku z art. 278 § 3 kk.

- obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie § 2 ust 3 w zw. z § 14 ust 2 pkt i 3 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez zasądzenie na rzecz obrońcy ustanowionego z urzędu wynagrodzenia w sprawie za 5 posiedzeń w dniach 25 lutego 2014, 25 kwietnia 2014, 12, 18 i 27 czerwca 2014, podczas gdy w przedmiotowej sprawie posiedzenia odbyły się także w dniach 15 października 2013, 19 listopada 2013, a także 25 marca 2014 oraz 22 maja 2014, co winno skutkować przyznaniem wynagrodzenia za rozpoznawanie sprawy również w tych dniach.

W przypadku niepodzielenia zarzutu z art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dokonała oraz w relacji do celów, jakie kara ma spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania.

W związku z powyższym obrońca K. W. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez :

- zmianę kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych w pkt I i III a/o poprzez przyjęcie, iż wyczerpują one znamiona przestępstwa z art. 278 § 3 kk i za to na przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do K. W.,

- zmianę wyroku w pkt 6 poprzez zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w łącznej kwocie 1343,16 złotych (w tym kwota 251,16 złotych tytułem podatku VAT).

W przypadku niepodzielenia wniosku o zmianę kwalifikacji czynów skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej łagodnej kary z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonej zasługiwała na uwzględnienie jedynie w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, choć wg Sądu Okręgowego jej autor, jak się wydaje nietrafnie powołuje w tym zakresie podstawę z art. 438 pkt 2 kpk. W tej bowiem części Sąd Rejonowy w istocie dopuścił się naruszenia wskazanych w petitum środka odwoławczego przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku. Równocześnie stwierdzić trzeba, iż argumenty apelującego w części kwestionującej z kolei zarówno sposób oceny zgromadzonych dowodów pod kątem stopnia społecznej szkodliwości zachowań oskarżonej K. W., zarzucanych jej w pkt I i III a/o, jak i w ramach zarzutu ewentualnego odnoszącego się do wymiaru kary orzeczonej przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk za owe czyny, należało uznać za zdecydowanie chybione.

Z treści wniesionego środka odwoławczego wynika jednakże, że skarżący w pierwszej kolejności kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w sprawie, co do prawnokarnej oceny zachowań oskarżonej, popełnionych na szkodę pokrzywdzonych (...) sp. z o. o. w aspekcie stopnia ich społecznej szkodliwości i uznania ich za przestępstwa w podstawowej postaci czynów z art. 278 § 1 kk. Według niego bowiem materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że K. W. należało przypisać owe występki w ich kwalifikowanej postaci z art. 278 § 3 kk stanowiącej tzw. wypadek mniejszej wagi, co dawało z kolei podstawy do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej. W tym zakresie zaprezentowana przez obrońcę argumentacja zdaniem Sądu Odwoławczego żadną miarą nie zasługiwała na aprobatę.

Z uwagi na powyższy zarzut, kontrola instancyjna oceny dowodów musiała dać przede wszystkim odpowiedź na pytania, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Analiza akt niniejszej sprawy dokonana przez Sąd II instancji pozwala na stwierdzenie, że powyższe wymogi zostały spełnione i potwierdziła słuszność rozumowania Sądu I instancji co do przypisania oskarżonej K. W. sprawstwa kwestionowanych czynów w kształcie zarzucanym jej a/o.

Sąd Rejonowy na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego dokonał prawidłowych, wolnych od błędów ustaleń faktycznych co do przebiegu i okoliczności inkryminowanych zdarzeń, a w owej ocenie nie sposób dopatrzeć się żadnych luk, czy niejasności. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zebrany w sprawie materiał dowodowy niewątpliwie pozwalał na przyjęcie winy K. W. w zakresie zarzucanych jej kradzieży w ich podstawowej, a nie kwalifikowanej postaci.

Obrońca oskarżonej postulując odmienną bowiem łagodniejszą dla oskarżonej ocenę stopnia szkodliwości społecznej jej zachowań, najwyraźniej bagatelizuje kwestie związane zwłaszcza z okolicznościami popełnienia przypisanych K. W. czynów, ale również kwestie związane z zamiarem oraz pobudkami jej działania, w tym postawą oskarżonej nie tylko

przed ich popełnieniem, ale również w toku trwającego procesu. Te w ocenie Sądu Odwoławczego z kolei pozwalają na dalece uzasadnioną konkluzję, iż zachowanie podsądnej nie było bynajmniej incydem w jej życiu, zaś postawa polegająca na „łatwym i szybkim” zdobywaniu środków, to sposób na życie K. W..

Oskarżona działała w sposób rzecz by można określić rozmyślny wręcz przemyślany. Do kradzieży używała specjalnie przygotowanej w tym celu torby oklejonej folią aluminiową, która miała „oszukać” bramki przy wejściu do sklepów. Wybierała towar nieprzypadkowy, lecz oferowany w znanych i markowych sieciach handlowych, pozostający poza jej możliwościami kupna z uwagi na brak dochodów. Również fakt odzyskania skradzionego mienia przez pokrzywdzone sklepy, to nie efekt działania czy refleksji ze strony oskarżonej, lecz skutek natychmiastowej i skutecznej reakcji ze strony personelu pokrzywdzonych placówek bądź Policji.

W obliczu powyższych wskazanych jedynie przykładowo okoliczności, stwierdzić zatem należy, iż w sprawie brak jest podstaw do uznania, jak chce skarżący, że Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Przeciwnie, swe rozstrzygnięcie w zakresie subsumcji zachowania oskarżonej pod przepis art. 278 § 1 kk oparł na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy dowodów (art. 410 k.p.k.), ocenionych z poszanowaniem przepisów procedury.

Popierając dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, wypada również zgodzić się z zaprezentowaną oceną stopnia społecznej szkodliwości czynów przestępnych przypisanych oskarżonej K. W., odmową uznania ich w kategorii przestępstwa kwalifikowanego jako wypadek mniejszej wagi z art. 278 § 3 kk, a tym samym z rozstrzygnięciem w przedmiocie skazania oskarżonej i wymierzenia jej określonej w wyroku kary.

Wypada w tym miejscu przypomnieć, iż wypadek mniejszej wagi jest uprzywilejowaną postacią czynu o znamionach ustawowych typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych. W orzecznictwie od dawna przyjmuje się, że wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której znamiona przestępstwa - w szczególności przedmiotowe - cechują się niewysoką szkodliwością społeczną, na tyle niewielką, że nie powinno się stosować do jego sprawcy zwykłych zasad odpowiedzialności za dane przestępstwo. Tak więc takie choćby okoliczności jak niska wartość przedmiotu czynu, niewielki stopień pokrzywdzenia ofiary, niewielka korzyść majątkowa, którą chce odnieść sprawca czy też niewielkie natężenie środków, jakimi się posługuje, są niewątpliwie takimi elementami, które pozwalają na ocenę czynu przestępczego jako wypadku mniejszej wagi.

Dokonana na etapie postępowania apelacyjnego analiza prowadzi do wniosków tożsamyh z tymi, jakie poczynił Sąd Rejonowy, pozwalając na wywiedzenie w oparciu o całościową analizę okoliczności charakteryzujących stronę przedmiotową i podmiotową czynów, przekonania o braku możliwości sięgnięcia po łagodniejszą ich kwalifikację (ocenę prawną), co z kolei stoi na przeszkodzie skorzystaniu z instytucji probacyjnej, jaką jest warunkowe umorzenie postępowania.

Działając w granicach wniesionego środka odwoławczego Sąd II instancji dokonał analizy okoliczności, które składają się na przewidziane w treści art. 66 § 1 i 3 k.k. przesłanki stosowania w/w instytucji, tj. stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, postawę sprawcy, karalność, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób jego życia.

W tym miejscu zauważyć należy, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzenia do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem w/w instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym wpływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał naganność swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych. Zastosowanie tego typu instytucji obwarowane jest szeregiem warunków. Nie każdy bowiem sprawca przestępstwa może skorzystać z szansy w postaci zastosowania tego rodzaju środka probacyjnego.

Badając na tle niniejszej sprawy przesłanki przewidziane w treści art. 66 § 1 i 3 k.k. warunkujące stosowanie w/w instytucji, w postaci stopnia winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że dokonana przez Sąd Rejonowy ich ocena jest prawidłowa. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują bowiem okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszanego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego motywacja sprawcy). Natomiast wyznaczenie stopnia zawinienia wymaga ustalenia najpierw wszystkich przesłanek przypisania winy, a więc dojrzałości sprawcy i jego poczytalności, rozpoznawalności bezprawności czynu oraz braku anormalnej sytuacji motywacyjnej występującej w nasileniu uniemożliwiającym wymaganie od sprawcy dania posłuchu normie prawnej. Ocena w/w elementów w realiach niniejszej sprawy pozwala na ustalenie, że zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości czynów, jakich dopuściła się oskarżona, wbrew autorowi apelacji były znaczne.

Co istotne, czyny przypisane K. W. nie jawią się jako pozbawiony głębszej motywacji młodzieńczy, nie do końca przemyślany „wybryk”, lecz jako umyślne zaplanowane działanie, co już choćby z tej przyczyny zdecydowanie negatywnie wpływa na ocenę ich szkodliwości społecznej oraz stopnia winy. Co istotne, zaprezentowana przez oskarżoną na rozprawie (k.261) postawa świadczy o tym, że mimo upływu kilku miesięcy od zdarzenia, na „zimno” i bez emocji nie do końca zrozumiała ona i uzmysławia sobie ona naganność swego zachowania.

Także w świetle pozostałych przesłanek przewidzianych treścią art. 66 § 1 i 3 k.k. w postaci postawy K. W. prezentowanej w trakcie toczącego się procesu, jej niekaralności w dacie czynów, właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego trybu życia, nie zachodzą podstawy, aby dać jej szansę uniknięcia kary poprzez zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżona mimo że jest osobą młodą, to jak wykazało postępowanie w niniejszej sprawie, nie po raz pierwszy uciekła się do tego rodzaju zachowań.

Jeszcze w czasokresie objętym zarzutami w niniejszej sprawie oskarżona popełniła tożsamy czyn na terenie W., co potwierdza odpis a/o w sprawie toczącej się przed tamtejszym Sądem Rejonowym (k.256) oraz dodatkowo już czasie trwania niniejszego procesu dokonała kolejnej kradzieży sklepowej na terenie B., objętej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XV K 257/14 (k.316), którym to wprawdzie postępowanie wobec niej warunkowo umorzono, tym nie mniej jednak okoliczności te dają asumpt do przyjmowania absolutnego braku przypadkowości takiej postawy K. W.. Nie istnieją zatem przesłanki do uznania, że zachowania objęte zarzutami w niniejszej sprawie były zdarzeniami epizodycznymi w jej życiu.

Nie pozwala to na postawienie wobec oskarżonej, jak chce tego obrońca dodatniej prognozy kryminologicznej poprzez przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie ona w przyszłości przestrzegać porządku prawnego i nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu Okręgowego środkiem niezbędnym, a zarazem pozwalającym na wdrożenie u oskarżonej przekonania o konieczności przestrzegania norm prawnych będzie orzeczona sankcja w postaci kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3. Ku przestrodze warto podkreślić, iż niewłaściwe zachowanie w tym czasie, skutkować może podjęciem decyzji o zarządzeniu jej wykonania i umieszczeniu K. W. w warunkach izolacji. W realiach niniejszej sprawy również w ocenie Sądu Okręgowego nie zachodzą zatem przesłanki do tego, aby obdarzyć oskarżoną ograniczonym zaufaniem i dać jej możliwość uniknięcia kary.

Tak zatem warunkowe umorzenie postępowania wobec K. W. nie byłoby najwłaściwszą i najbardziej sprawiedliwą formą reakcji karnej na zaistniałe zdarzenie przestępne. Z tych też powodów Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do podzielenia stanowiska autorki apelacji, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w kwestii rodzaju kary za przypisane oskarżonej czyny z art. 278 § 1 kk uznał za słuszne.

Sąd Okręgowy nie podziela również poglądu wyrażonego przez apelującego w ramach tzw. zarzutu alternatywnego, sugerującego rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej w stosunku do oskarżonej kary. Obrońca jedynie z

ostrożności procesowej podniósł kwestię przesłanki z art. 438 pkt 4 kpk, jednakże w żaden sposób nie uzasadnił, dlaczego w odniesieniu do oskarżonej zachodziły rzekomo podstawy do skorzystania z instytucji tzw. nadzwyczajnego złagodzenia kary. Z pewnością do takowych okoliczności zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób zaliczyć wyłącznie przesłanki, iż K. W. jest sprawcą młodocianym. Automatyczne bowiem stosowanie w/w instytucji w odniesieniu do każdego młodocianego oskarżonego przede wszystkim wypaczałoby sens w/w instytucji, a poza tym odpowiednio surowe potraktowanie zdemoralizowanego sprawcy o jakim mowa w art. 115 § 10 kk, będzie bardziej pożądaną reakcją, która skuteczniej uzmysłowi mu obowiązek bezwzględnego poszanowania porządku prawnego.

Tym samym wymierzone K. W. z zastosowaniem art. 91 § 1 kk odpowiednio kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc sankcji oscylującej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nie może być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe.

Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby w oparciu o argumenty zawarte w apelacji obrońcy oraz sam zarzut zawarty w apelacji obrońcy zakwestionować merytoryczną słuszność stanowiska Sądu I instancji, nie tylko w kwestii samego skazania oskarżonej, ale także wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Przechodząc z kolei do oceny drugiego z zarzutów skargi apelacyjnej obrońcy należy podzielić stanowisko w kwestii tego, iż Sąd I instancji w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach obrony oskarżonej K. W. dopuścił się obrazy przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Interesy oskarżonej w niniejszej sprawie reprezentował bowiem obrońca ustanowiony z urzędu mocą zarządzenia z dnia 9.10.2013 roku (k. 235). Obrońca oskarżonego reprezentowała interesy K. W. w toku całego postępowania przed Sądem Rejonowym.

Analiza rozstrzygnięcia zawartego w pkt 6 zaskarżonego wyroku pozwala zdaniem Sądu Okręgowego przypuszczać, iż kwota zasądzona od Skarbu Państwa wynagrodzenia na rzecz obrońcy K. W. w istocie nie uwzględnia wszystkich terminów rozpraw przed Sądem, w których udział brał apelujący, za które przysługiwało mu wynagrodzenie z tytułu obrony oskarżonej z urzędu, a mianowicie rozpraw, które odbyły się w dniach 15 października 2013, 19 listopada 2013 oraz 22 maja 2014 roku.

W świetle bowiem poglądu ugruntowanego w orzecznictwie, ustalone przez Ministra Sprawiedliwości stawki honorarium adwokackiego przysługują ustanowionemu z urzędu obrońcy z tytułu jego stawiennictwa na rozprawie, nawet w sytuacji nie przeprowadzenia przez Sąd na danym terminie żadnych merytorycznych czynności. Zgodnie z postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.05.2004 roku wydanym w sprawie II AKz 347/04, o ile ustanowiony obrońca z urzędu obecny jest na rozprawie, która zgodnie z przepisami prawa procesowego (art. 381 kpk) zostanie wywołana – to fakt nierozpoczęcia w tym dniu przewodu sądowego i jej (rozprawy) odroczenie nie może stanowić podstawy do odmowy przyznania adwokatowi opłaty należnej tytułem obrony z urzędu (publ. KZS 2004/9/84 oraz LEX nr 142907).

W realiach niniejszej sprawy w pełni należy zatem zgodzić się z argumentami apelującego, iż z racji obrony oskarżonej z urzędu przed Sądem Rejonowym winna zostać zasądzona na jej rzecz kwota wyższa, niż w sentencji zaskarżonego orzeczenia. I tak z tytułu reprezentowania K. W. przed Sądem Rejonowym w oparciu o § 14 ust 2 pkt 3 i § 16 cytowanego wyżej Rozporządzenia winna zostać przyznana kwota 1033,20 złotych w tym 193,20 złotych tytułem podatku VAT.

Analizując akta sprawy stwierdzić należy, iż po wpłynięciu aktu oskarżenia, wyznaczono w sumie 8 terminów rozpraw głównych, na które wezwania otrzymał reprezentujący oskarżoną z urzędu obrońca oraz 2 terminy publikacji orzeczenia. Analiza zapisów poszczególnych protokołów pod kątem obecności skarżącego wskazuje, że efektywnie wykonywał on powierzone mu czynności, nie na 8 lecz na 7 terminach, w tym 6 określanych jako terminy dodatkowe (§ 16 rozporządzenia). O ile w istocie wypada zgodzić się ze skarżącym, iż stawił się on w Sądzie celem wykonywania swoich czynności również na rozprawach w dniach 15.10. i 19.11.2013 oraz 22.05.2014 roku, kiedy to rozprawy z przyczyn formalnych zostały odroczone (k.237, 250, 315), a terminy te nie zostały uwzględnione przez Sąd przy ustalaniu kosztów w kwestionowanym wyroku, pomimo, iż za te czynności również przysługiwało jej wynagrodzenie

w wysokości wskazanej w § 16 rozporządzenia, o tyle wyraźnie nie dostrzega on, iż stosowne wynagrodzenie nie przysługiwało mu za dwa z dodatkowych terminów rozpraw wskazywanych w apelacji, a mianowicie za dzień 25.03. oraz 18.06.2014 roku. Wówczas to skarżący nie był obecny na rozprawie. Pierwszy z w/w terminów został odwołany z uwagi na chorobę sędziego referenta, o czym skarżący został skutecznie zawiadomiony telefonicznie (k.289) z kolei dzień 18.06.2014 roku stanowił termin publikacji orzeczenia, która wprawdzie z uwagi na wznowienie przewodu sądowego nie odbyła się, tym nie mniej jednak obrońca także w tej dacie nie stawiał się na rozprawie (k.332). Nota bene skarżący nie pojawił się również na kolejnej publikacji orzeczenia w dniu 30.06.2014 roku (k.341-342).

Z tych też względów nawet w sytuacji faktycznego pominięcia przez Sąd przy ustalaniu wynagrodzenia za obronę z urzędu terminów mających miejsce w dniach 15.10., 19.11.2013 oraz 22.05.2014 roku, faktyczne wynagrodzenie za reprezentowanie oskarżonej K. W. sprowadzało się do rozprawy głównej w dniu 15.10.2013 roku (k.237) oraz 6 dodatkowych terminów.

Analizując tym samym kwotę wynagrodzenia zasądzonego na rzecz skarżącego w pkt 6 zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, iż uwzględnia ona jedynie 5 terminów obecności skarżącej na rozprawach, choć termin z dnia 18.06.2014 roku niesłusznie, tym nie mniej jednak nie zawiera całego wynagrodzenia za reprezentowanie oskarżonej w sprawie. Stąd też dzieląc zasadność tej części apelacji, a tym samym uznając konieczność stosownej korekty orzeczenia, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w pkt 6 zasądzając na rzecz skarżącej stosowne wynagrodzenie, uwzględniające dodatkową kwotę 590,40 złotych, w tym stawkę podatku VAT (§ 2 ust 3 rozporządzenia).

Na łączną kwotę 1033,20 złotych (brutto) tytułem właściwego wynagrodzenia za obronę przed Sądem Rejonowym, składa się stawka 360 złotych za udział w pierwszej rozprawie w trybie uproszczonym w dniu 15.10.2013 roku, dwa razy po 72 złote, jako wynagrodzenie za kolejne terminy mające miejsce 19.11.2013 oraz 25.02.2014 roku i cztery razy po 84 złote za kolejne dodatkowe terminy (po zmianie trybu postępowania na zwyczajny), mające miejsce w dniach 25.04., 22.05., 12.06. oraz 27.06.2014 roku.

Dopiero suma skalkulowanych powyżej kwot powiększona zgodnie z § 2 ust 3 cytowanego Rozporządzenia o należność z tytułu podatku od towarów i usług VAT, stanowi rzeczywistą należność, która zgodnie z obowiązującymi stawkami winna zostać przyznana obrońcy oskarżonej w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji.

Tak więc dzieląc skargę odwoławczą w tej części, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w pkt 6 i przyznał obrońcy oskarżonej K. W. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu kwotę 1033,20 złote (w tym kwotę 193,20 złote jako podatek od towarów i usług VAT). W pozostałym zaś zakresie nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji orzeczenie utrzymano w mocy.

O kosztach za obronę oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto w myśl § 14 ust 2 pkt 4 oraz § 2 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09. 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżoną K. W. od obowiązku ich ponoszenia.